

Cảnh Thiên

Đăng Quân dịch

ĐỪNG LỰA CHỌN AN NHIÊN KHI CÒN TRẺ

 GUBOOKS
Growing Up Together

 **NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI**
HỆ SÁCH

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY
HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ

Đừng Lựa Chọn An Nhàn Khi Còn Trẻ

Cảnh Thiên

MỤC LỤC

Lời Tựa

Tài Năng Khổ Luyện Mà Thành Mới Là Đạo Lí Đích Thực

Tại Sao Bạn Luôn Tràn Đầy Năng Lượng Tiêu Cực?

Trên Đời Này, Chẳng Có Trở Ngại Nào Là Không Thể Vượt Qua

Nhẫn Nại Là Một Chiến Lược, Không Phải Là Sự Sợ Hãi

Mọi Người Trưởng Thành Đều Có Một Khoảng Thời Gian Vô Cùng Khó Khăn

Vấp Ngã Làm Nên Sự Kiên Cường

Lời Tựa

Rất nhiều người luôn ngưỡng mộ phong thái rạng ngời của những nhân vật thành công, thậm chí có người thậm nghĩ: Phải chi Mã Vân là cha của mình thì tốt biết bao!

Bạn đã bao giờ nghĩ như vậy chưa? Khi nghĩ như vậy bạn bao nhiêu tuổi? 15 tuổi? 20 tuổi? 25 tuổi? 30 tuổi? Bạn vẫn còn trẻ như vậy, trong độ xuân xanh phơi phới đó, bạn không dám mạo hiểm, không dám nỗ lực kiếm học bổng, không chịu tìm tòi những thử thách trong công việc, không phấn đấu hướng đến ước mơ của mình. Bạn vừa kết bạn trên WeChat, lướt TaoBao mua đồ, ngủ nướng đến trưa, vừa mơ mộng rằng tốt nghiệp xong sẽ vào làm ở một công ty nổi tiếng, làm một thời gian sẽ được thăng quan tiến chức. Mơ mộng rằng khởi nghiệp xong sẽ lập tức nhận được tiền đầu tư, cầm được tiền đầu tư là sẽ niêm yết trên sàn chứng khoán. Mơ mộng rằng muốn gì sẽ có đó, không thiếu tiền cũng chẳng thiếu tình, an hưởng những năm tháng êm đềm trong cuộc đời mình.

Nhưng dựa vào gì chứ? Dựa vào gì mà bạn cho rằng chẳng cần bỏ ra chút công sức nào, cuộc sống sẽ dâng đến tận miệng những thứ mà bạn muốn?

Năm xưa, khi thành lập Công ty Phiên dịch Hải Bắc, Mã Vân luôn trong tình trạng thu không đủ chi. Để duy trì công ty, ông đã phải đi bán quần áo lót, quà tặng, thuốc men và các món đồ ăn vặt, tự mình bôn ba khắp nơi bán hàng, ném đủ đắng cay tủi nhục, chịu đủ vất vả khổ sở. Trong suốt 3 năm trời, công ty phiên dịch sống sót nhờ công việc buôn bán của Mã Vân.

Sau này, khi thành lập Alibaba, Mã Vân vẫn rất gian nan. Đi công chuyện bên ngoài đều phải đi bộ, rất ít khi gọi taxi. Nghe nói có một lần, ông cùng nhân viên ra ngoài mua đồ, do phải xách rất nhiều đồ nên chẳng còn cách nào khác là phải gọi taxi. Họ đứng bên lề đường, lúc sau có một chiếc ô tô hiệu Santana ghé vào, họ liền xua tay không đi, đợi mãi cho đến khi thấy một chiếc hiệu FAV mới chịu lên xe. Lý do là vì taxi hiệu FAV mỗi ki-lô-mét rẻ hơn 2 tệ so với xe sang Santana.

Chúng ta chỉ nhìn thấy mặt hào nhoáng, đẹp đẽ của những người thành công mà không hề biết rằng trước khi đạt được thành công, rất nhiều người trong số họ đã phải chong đèn thức đêm suốt bao năm tháng để làm việc cật lực, mỗi ngày chỉ ngủ 2-3 tiếng đồng hồ. Rồi bao nhiêu lần ngã xuống bùn đen, thậm chí còn bị trẻ khác dẫm đạp lên. Lại gặp phải biết bao tình cảnh trở trêu, lâm vào đường cùng bế tắc.

Khi mãi miết đi tìm một công việc với mức lương cao, ổn định và không phải làm thêm, bạn cần hiểu rằng: Không bao giờ có công việc nào vừa nhiều tiền, vừa nhàn hạ lại gần nhà. Bạn cho đi bao nhiêu sẽ nhận lại bấy nhiêu. Bạn hoàn toàn có thể thành công, nhưng thành công đó không thể đạt được chỉ trong ngày một ngày hai.

Khi than vãn rằng mình không có một người cha giàu có, bạn phải biết rằng: Thời đại này không thể dựa vào cha vào mẹ, mà phải dựa vào thực lực của bản thân. Nhà chính trị học người Pháp - Raul Amoros đã thống kê nguồn gốc tài sản của những nhân vật giàu có nhất ở các quốc gia khác nhau, ông phát hiện ra rằng tỉ lệ những người giàu có nhất "nhờ cha nhờ mẹ" với những người giàu có nhất "nhờ năng lực của bản thân" về cơ bản là 1-1. Cũng có nghĩa là nếu bạn không có một ông bố giàu, bạn vẫn có cơ hội đạt được điều mình mong muốn nhờ vào năng lực của bản thân.

Khi đánh mất ước mơ của mình trong những tháng là đơn điệu, lặp đi lặp lại, bạn cần phải biết rằng mơ ước vẫn ở đâu đó, nhưng bạn có bắt tay vào thực hiện nó không? Bạn có thấy những ước mơ thuở nhỏ của mình thật mơ mộng hão huyền, bây giờ nghĩ lại thấy nực cười biết bao? Khi trưởng thành, những ước mơ đó đã bị cơm áo gạo tiền gặm nhấm dần, mất đi những hào quang linh vốn có? Bạn không còn hi vọng gì vào ước mơ của mình nữa sao? Nếu bạn chưa từng nỗ lực đi tìm kiếm nó, làm sao biết mơ ước không thể thành hiện thực?!

Khi ca thán rằng hoàn cảnh bất lợi, công việc khó khăn, bạn cần phải biết rằng kiếm tiền chưa bao giờ là dễ dàng. Bất kì thời đại nào, kiếm tiền luôn giống như lao vào rừng rậm để khai phá và mở ra một con đường mới. Lắm khi trải qua muôn trùng khó khăn, nằm gai nếm mật, rất vất vả cả năm trời mà chẳng thu được đồng nào, thậm chí mất cả vốn liếng. Mã Vân từng nói rằng, những ai bảo làm ăn dễ dàng đều là những kẻ bịp bợm. Thời đại nào cũng thế, làm ăn đều phải mạo hiểm, đều phải đổ rất nhiều mồ hôi, phải đầu tư công sức và trí óc... Những chuyện như trở thành tỷ phú sau một đêm chỉ có trong truyền phim hình mà thôi. Những công việc tốt đều đòi hỏi tích lũy thời gian và tâm huyết. Bỏ thời gian và tâm huyết chưa chắc đã giúp cho công việc thuận lợi, nhưng không chịu bỏ thời gian và tâm huyết thì chắc chắn không thể có công việc thuận lợi.

Khi bước trên hành trình của mình, hết ngó trái lại ngó phải sao lúc nào mới về đích, bạn cần phải hiểu rằng: Con đường đi đến thành công có vô số trở ngại và khó khăn, chỉ cần một vấn đề không thể giải quyết là rất có thể mọi công sức trước đó đều đổ sông đổ bể. Hấp tấp muốn mau chóng thành công rất dễ khiến chúng ta đi vào mê lộ.

Thanh Xuân là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất trong đời, cũng là những năm tháng then chốt có thể quyết định tương lai của một người. Nếu bạn chưa lựa chọn an nhàn trong 10 năm, tương lai sẽ buộc bạn phải vất vả 50 năm để bù đắp lại. Nếu bạn bươn chải vất vả trong 10 năm chắc chắn bạn sẽ thu được 50 năm hạnh phúc.

Tháng 11 năm 2015, Mã Vân- tỷ phú thích đi giày vải đã nói rằng: "Tôi nguyện dùng toàn bộ tài sản của mình để đổi lấy Thanh Xuân."

Để nói, điều quý giá nhất không phải là tiền bạc mà là thời gian. Đừng lựa chọn cuộc sống an nhàn trong những năm tháng cần sự phấn đấu. Nhân khi còn ở

độ thanh xuân, với sự nhiệt tình, năng động và những bài học thất bại, hãy bước về phía trước, dựng xây một cuộc đời khác biệt.

Tài Năng Khổ Luyện Mà Thành Mới Là Đạo Lí Đích Thực

Trên hành trình đi đến trưởng thành, mỗi người trẻ đều phải trải qua những ngày tháng trầm luân, vất vả.

Những tháng ngày đó có thể là một năm, cũng có thể là ba năm, năm năm.

Xét cho cùng, muốn một đời không khổ nhọc, chúng ta phải chịu khổ nhọc một thời.

-----@@@-----

Thế Sự Vô Thường Tương Lai Khó Có Thể Giống Như Dự Liệu

Có cô bạn hỏi tôi rằng, cậu sẽ ở lại Bắc Kinh luôn chứ?

Tôi trầm ngâm hồi lâu, thờ dài nói:

"Minh cũng chẳng biết nữa"

Có thể hôm nay tôi vẫn ở Bắc Kinh, nhưng ngày mai tôi sẽ rời đi vì lý do nào đó. Aimà biết được? Tương lai khó có thể dữ liệu trước.

Tôi tin rằng không ít người cũng có cảm xúc giống như tôi: quán ăn vừa tháng trước cùng bạn bè ăn cơm ở đó, giờ đã giải tỏa, xây thành nhà ga; tuần trước nơi đây là cửa hàng quần áo, tuần này đã biến thành tiệm ăn vặt; cây ngô đồng cổ thụ trước hiên nhà, bỗng một ngày người ta đào gốc chuyển đi; hôm qua thấy anh ấy vẫn còn khỏe mạnh, hôm nay đã ngậm ngùi vào viện gặp mặt lần cuối... Chúng ta vẫn vừa cảm thán thế sự vô thường, vừa ngay ngày "thấu chi" sức khỏe, "thấu chi" cuộc sống, "thấu chi" thế tín dụng... Xung quanh chúng ta, nào là "hội hút hít", "hội say xỉn", "hội đua xe" rồi "hội hết tiền" không phải hiếm gặp. Bọn họ biết rõ rằng hút thuốc, uống rượu không tốt cho sức khỏe, biết rõ đua xe nguy hiểm thế nào, biết rõ phải tiết kiệm, phải nhìn về tương lai lâu dài... nhưng vẫn chẳng làm được.

Tagore từng viết:

Khoảng cách lớn nhất trên thế giới

Là khoảng cách giữa cá và chim

Một thì bay lượn ở trên trời

Một thì tận cùng dưới đáy biển.

Rabindranath Tagore, hay Rabindranath Thakur, là một nhà thơ Bengal, triết gia Bà-la-môn và nhà dân tộc chủ nghĩa được trao giải Nobel Văn học năm 1913, trở thành người Châu Á đầu tiên đạt giải Nobel.

Còn tôi thì cho rằng khoảng cách lớn nhất trên thế gian là khoảng cách của thế sự vô thường. Hôm nay hào hoa phong nhã, ngày mai đã tóc rối đầu bù; hôm nay sự nghiệp thành công, gia đình viên mãn, ngày mai đã nhà tan cửa nát... Không phải tôi cố nói những lời kì quặc để gây sự chú ý, mà tôi biết căn bệnh lớn nhất của con người chính là không có khả năng nhìn nhận sự vô thường

Một lần nọ, Phật Đà dẫn theo vài vị thị giả xuất hành. Khi đó đương lúc giữa trưa, tiết trời oi nóng, Phật Đà thấy khát nước vô cùng bèn dặn thị giả A Nan: "Khi này chúng ta vừa đi qua một con suối nhỏ, người hãy quay lại đó múc chút nước về đây."

A Nan quay lại tìm con suối kia nhưng con suối quả thực quá nhỏ, nước vẫn lên rất nhiều bùn cát, trở nên đục ngầu, không thể uống được. A Nan quay về kể với Phật Đà: "Nước dưới suối rất bẩn, không thể uống được, đệ tử biết có một con sông chỉ cách đây vài dặm, đệ tử đến đó múc nước về."

Phật Đà đáp: "Không, người hãy quay lại con suối kia."

A Nan ngoài mặt thuận theo, nhưng trong lòng không phục, ông cho rằng dòng nước đó làm sao thay đổi được, chỉ lãng phí thời gian, mất công đi lại. Khi quay lại nơi đó, ông phát hiện ra nước đã sạch hơn một chút, nhưng còn vẫn lên rất nhiều bùn cát, vẫn chẳng thể uống được. Thế ông đành quay về, hỏi: "Cớ sao ngài lại kiên trì như vậy?"

Phật Đà không giải thích, chỉ nói: "Hãy quay lại thêm lần nữa."

A Nan bất đắc dĩ nghe theo.

Khi ông đến nơi, quả tình con suối trở lại trong sạch như lúc mọi người mới đi qua, bùn cát đã lắng hẳn xuống đáy. A Nan bật cười sung sướng, nhanh chóng gánh nước trở về, quỳ bái dưới chân Phật Đà nói: "Ngài đã dạy đồ đệ một bài học vĩ đại, cho dù con suối nhỏ trong rừng hay dòng sông trong cuộc đời, sẽ chẳng có gì là mãi mãi"

Nước suối bị bẩn chỉ là nhất thời, cùng với dòng chảy của thời gian, nó sẽ gột sạch bùn cát, một lần nữa trở lại trong sạch như vốn có. Nếu chỉ nhìn vào sự thay đổi nhỏ nhoi diễn ra trước mắt, chúng ta sẽ không thể nắm bắt được toàn cảnh. Thế nên, dõi mắt theo tổng thể và ứng biến tùy giai đoạn mới là sách lược tốt nhất.

Cuộc đời vô thường. Rất nhiều người ngậm thơ cho rằng: "Được ngày nào hay ngày đó, có gì mà không tốt?", "Chắc tai bay vạ gió sẽ trừ mình ra", "Nghĩ nhiều vậy làm gì, chẳng phải khó khăn vẫn chưa đến hay sao?"... Họ đã quên mất một điều: Thấy những chuyện tốt xấu đều không xảy ra một cách chậm rãi, có quy luật như chúng ta tưởng.

Lão Tử từng nói: "Họa là chỗ dựa của phúc, phúc là chỗ nắp của họa". Trên thế gian không có cái họa tuyệt đối, cũng chẳng có cái phúc tuyệt đối. Hai thứ đó nương dựa lẫn nhau, cùng nhau chuyển hóa. Nói cách khác, việc xấu đang diễn ra trước mắt chúng ta có thể mang lại kết quả tốt, và chuyện tốt cũng thế có thể diễn tiến thành kết quả xấu. Trang Tử từng nói: "An nguy tương dị, phúc họa tương sinh." Có nghĩa là: An định và nguy nan có thể thay nhau chuyển hóa, tai họa và hạnh phúc cũng có thể trở thành nhân quả của nhau.

Asse - kĩ sư người Anh ban đầu dự tính sẽ đáp một chuyến bay của hãng hàng không Pháp, nhưng do đã kín chỗ nên đành mua vé chuyến bay AF447, nào ngờ AF447 lại trở thành chuyến bay tử thần, Asse không bao giờ trở về nữa. Còn

Stephan - người Hà Lan vốn định về nước trên chuyến bay AF447, nên vì bạn bè ngăn cản, nên cuối cùng anh đã không đáp chuyến bay đó...

Có lẽ ai đó sẽ cảm thán rằng đây chẳng phải là ý trời hay sao? Không! Đây chính là thể sự vô thường. Ai dám đảm bảo bầu trời sẽ trong xanh vời vợi? Ai dám đảm bảo máy bay sẽ không xuất hiện bất cứ sự cố nhỏ nào? Chẳng ai dám đảm bảo! Cũng đạo lí tương tự, chẳng ai có thể đảm rằng cuộc đời của bạn, chỗ dựa của bạn sẽ mãi mãi thuộc về bạn.

Tô Đông Pha(1) từng nói: "Người có bi, quan, li, hợp. Trăng thì sáng, tỏ, khuyết, tròn." Đây chính là quy luật của vô thường. Nhà văn Tam Mao (2) cũng từng nói: "Hợp rồi tan của đời người cũng chỉ trong một ý niệm, cái chết chỉ để dẫn bước vào một tầng khác của sinh mệnh, hợp tan vô thường cũng là một hiện tượng tự nhiên, chúng ta không cần quá đau buồn."

*(1): Tô Thức (1037-1101), tự Tử Chiêm, hiệu Đông Pha cư sĩ nên còn gọi là Tô Đông Pha, là nhà thơ, nhà văn nổi tiếng Trung Quốc thời Tống.

*(2): Bút danh của nữ tác giả người Đài Loan, tên thật Trần Bình.

Liz Murray sinh ra trong một khu ổ chuột ở New York, từ nhỏ đã phải sống trong một môi trường khác nghiệt với thuốc phiện, AIDS và đói khát. Cho dù cha mẹ không thể "gần bùn mà chẳng hôi tanh bụi bùn" nên cũng bị nghiện, nhưng Liz vẫn rất yêu thương họ. Do gia cảnh khốn khó, Liz luôn trong bộ dạng rách rưới, bẩn thỉu, đầu tóc lúc nào cũng đầy chấy, sự phải chịu đựng sự chê cười và bắt nạt của các bạn. Năm 15 tuổi, cô đã dốc sức để duy trì sự tồn tại cho ngôi nhà vốn đã mục nát của mình. Cô bắt đầu lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, lang thang nhặt rác kiếm sống, cả đêm ngồi trên tàu điện ngầm bởi chỉ khi ngồi trên tàu điện ngầm, cô mới có được những giấc mơ ám áp.

Không lâu sau, mẹ của Liz qua đời vì AIDS, cô thực sự đau buồn. Cô quyết định mình phải thay đổi vận mệnh, nắm bắt mọi cơ hội! Không lâu sau, Liz quay lại trường học. Do không có một giả cảnh tốt nên cô chỉ có thể học tập và ngủ bù trên tàu điện ngầm hoặc hành lang. Với sự nỗ lực phi thường của mình, Liz chỉ mất hai năm để hoàn thành giáo trình bốn năm, nhận được học bổng của Thời báo New York và được nhận vào Đại học Harvard với thành tích xuất sắc.

Ngay cả bà hoàng talkshow nước Mỹ - Oprah Winfrey cũng vô cùng cảm động trước sự điềm tĩnh và nghị lực vượt lên số phận của Liz, và đã trao giải thưởng "Fearless" (không biết sợ hãi) cho cô.

Trong cuốn sách Homeless to Harvard (từ không nhà đến Harvard), Liz nói: "Tại sao tôi phải cảm thấy tủi thân? Đây chính là cuộc sống của tôi. Tôi thậm chí phải cảm ơn nó, bởi nó khiến cho tôi trong bất cứ tình huống nào cũng phải tiến về phía trước. Tôi không có đường lùi, tôi chỉ có thể không ngừng nỗ lực, bước về phía trước."

Lời Liz nói rất có lí, không có một gia cảnh tốt, cũng không có môi trường học tập đầy đủ, nhưng như vậy cũng không phải là lí do khiến bản thân cô chán nản,

từ bỏ. Chính vì phải trải qua vô vàn khó khăn trong cuộc sống, nên mới khắc phục được những khó khăn đó, tiến về phía trước. Giống như Pavel Korchagin(3) từng nói rằng: "Với con người, điều quý giá nhất là cuộc sống. Mỗi người chỉ có một cuộc sống mà thôi. Vậy chúng ta phải trải qua cuộc sống vốn chỉ có một lần duy nhất này thế nào đây?" Đúng vậy, ai cũng biết sự quý báu của cuộc sống, nhưng có bao nhiêu người thực sự trân trọng sinh mệnh, trân trọng cuộc sống?

*(3): Pavel Korchagin là nhân vật trong cuốn tiểu thuyết Thép đã tôi thế đấy của nhà văn hiện thực Xô-Việt Nikolai A.Ostrovsky.

Đối với vấn đề này nhà văn người Pháp - Albert Camus(4) có những kiến giải như sau: "Nếu như có tội, không phải bởi vì bạn cảm thấy tuyệt vọng với cuộc sống, mà là vì bạn kí thác hi vọng vào kiếp sau, từ bỏ những điều tốt đẹp vô giá trong kiếp này."

*(4): Albert Camus là một nhà văn, triết gia thủ môn bóng đá, viết kịch, lí luận người Pháp nổi tiếng. Cùng với Jean-Paul Sartre, Albert Camus là đại diện tiêu biểu nhất của chủ nghĩa hiện sinh.

Cuộc sống vốn dĩ tự thân nó đã có vô số những điều được-mất, nếu chỉ nhìn vào điều mà bản thân đã đánh mất, không để tâm tới những điều đáng để tìm kiếm trong tương lai, thì cho dù cuộc sống của bạn vẫn chưa đi tới đoạn kết, thực chất nó đã hoàn toàn khô kiệt, vô vọng ngay từ lúc này. Cuộc sống vô thường, nhưng tư tưởng của chúng ta có thể linh hoạt cùng thời gian. Chỉ cần dám tiến một bước về phía trước, bạn sẽ thấy những sự thay đổi bất ngờ. Kì thực, chúng ta phải cảm tạ sự vô thường.

Chính về những biến hóa khôn lường trong cuộc sống, chúng ta mới có thể sống ở hiện tại, tận dụng từng phút từng giây để quyết định và thay đổi, làm cuộc đời mình phong phú và thêm phần ý nghĩa.

Tại Sao Bạn Luôn Tràn Đầy Năng Lượng Tiêu Cực?

Nhìn bảng tin trên Facebook, nhiều khi chúng ta thấy năng lượng tiêu cực xuất hiện ở khắp mọi nơi. Nào là môi trường làm việc không ổn. Nhiều chuyện bất công quá đỗi. Điều kiện kinh tế không được sung túc. Có những điều kì vọng để rồi lại thất vọng. Có tâm chưa chắc đã hái được quả ngọt. Bị oan uổng, bị phê bình... Những nguồn năng lượng tiêu cực này hoặc là trực tiếp, hoặc là ẩn giấu. Trên thực tế khoảng cách giữa tiêu cực và tích cực rất mong manh, nghĩ không thấu là bởi chúng ta thường nhìn nhận sự việc một cách quá nặng nề, cực đoan.

Trong công nhi viện nọ có một đôi bạn rất thân, không lâu sau cả hai đều được những gia đình giàu có nhận nuôi. Hai đứa trẻ đều được học ở những ngôi trường danh giá, nhưng sau đó hoàn cảnh của chúng dần dần đổi khác: một người ở tuổi 40 trở thành một thương nhân thành công, hoàn toàn có thể nghỉ hưu hưởng thụ cuộc sống thanh thản, an nhàn; người còn lại làm giáo viên, thu nhập thấp nên luôn cảm thấy bản thân thật kém cỏi, thất bại.

Một ngày nọ, họ tình cờ gặp lại nhau khi đi cầu phúc ở một ngôi chùa. Sau khi tay bắt mặt mừng, họ bắt đầu kể lại những trải nghiệm của bản thân suốt những năm qua. Vị thương nhân nọ đã đi rất nhiều nơi, ông thao thao bất tuyệt kể những câu chuyện thú vị khi chu du thế giới, còn người thầy giáo thì chỉ kể toàn những câu chuyện bất hạnh của bản thân: ông là một đứa trẻ châu Á mồ côi đáng thương, phải theo gia đình cha mẹ nuôi sang tận Thụy Sĩ xa xôi, cảm thấy cô độc đến thế nào, v.v... Nỗi oán thán của ông ta ngày càng nặng nề, vị thương nhân cuối cùng phải ngăn lại: "Đủ rồi! Anh đã nói xong chưa?! Anh này giờ toàn kể bản thân đã bất hạnh thế nào, anh đã từng nghĩ xem nếu như trong hàng trăm hàng ngàn đứa trẻ năm đó, cha mẹ nuôi của anh lựa chọn đứa khác thì bây giờ anh sẽ ra sao?"

Người thầy giáo nói giọng tủi thân: "Anh không biết đấy thôi, nguyên do khiến tôi không vui là bởi..." Sau đó, ông ta lại bắt đầu kể lại tất cả những sự đối xử bất công mà người đời đã dành cho mình.

Vị thương nhân lắc đầu buồn bã: "Thật không thể tưởng tượng được là anh vẫn nghĩ như vậy! Khi 25 tuổi, tôi không thể chịu đựng thế giới xung quanh được nữa, tôi căm hận tất cả mọi thứ, tôi căm hận tất cả mọi người, cảm giác như tất cả mọi người đều đang chống lại mình. Khi đó tôi tôi luôn cảm thấy đau lòng, bất lực và cũng cũng rất mệt mỏi. Khi đó suy nghĩ của tôi cũng giống như anh bây giờ, chúng ta có đủ lí do để oán trách." Ông cảm khoái: " Tôi khuyên anh chớ nên đối xử với bản thân như vậy nữa. Anh không cần phải sống trong tâm thế như một đứa trẻ mồ côi khi đã trải qua một cuộc sống bi thảm thực thụ. Trên thực tế anh đã có được điều kiện giáo dục vô cùng tốt. Anh đang gánh trên vai trách nhiệm giúp đỡ những người khác thoát li cảnh nghèo khổ, chứ không phải tìm những cái cớ than thân trách phận để từ bỏ vạ chính mình. Sau khi thực sự thoát khỏi cảm

giác thương hại bản thân, đồng thời ý thức được mình đã may mắn biết bao, tôi mới đạt được thành công như ngày hôm nay!"

Nghe xong những lời cảm khái, lay động tâm can của vị thương nhân, người thầy giáo cảm động vô cùng. Đây là lần đầu tiên có người gạt bỏ được những suy nghĩ của ông, cắt đứt những hồi ức khôn khổ của ông. Vậy mà tất thảy những hồi ức đó đã từng dễ dàng nhận được sự thương hại của biết bao người.

Người bạn thương nhân đã giải thích một cách rõ ràng, hai người họ đều phải trải qua một hoàn cảnh giống nhau, nhưng đều khác biệt là thông qua việc tự mình lựa chọn một cách sáng suốt, vị thương nhân đã nhìn thấy được mặt hữu ích cho bản thân, còn người thầy giáo lại chỉ nhìn thấy những ảnh hưởng bất lợi đối với mình.

Có câu châm ngôn rằng: "Phàm là tường thì đều có cửa." Cho dù bức tường trước mặt hoàn toàn kín mít, bạn vẫn có thể coi nó là một con đường để thoát ra.

"Cuộc sống không phải là sự ganh đua, hạnh phúc khởi nguồn từ sự trân trọng." Nếu có thể điều tiết trọng tâm sự chú ý của mình một cách có ý thức, bạn sẽ lấy lại sự cân bằng mới mẻ cho tâm lí lệch lạc của mình trước kia. Sự cân bằng này chắc chắn sẽ ổn định cảm xúc và tình cảm của bạn. Cái gọi là "ma đạo" từ tâm trí mà ra, thiên đường và địa ngục chỉ cách nhau một ý niệm. Chỉ khi thường xuyên gột rửa và cảnh tỉnh tâm trí của mình, bạn mới có thể đảm bảo không bị "tâm ma" khống chế, từ đó tránh được những tai họa vô cùng, không đi đến bước hại mình hại người.

Tư tưởng khác nhau thì đánh giá đối với sự việc xảy ra cũng hoàn toàn khác nhau, tất nhiên nó sẽ ảnh hưởng tới thái độ xử lí vấn đề, cũng ảnh hưởng đến đường đời của chúng ta sau này. Xét cho cùng, sống trên đời cần phải có trí tuệ. Nếu không đủ sáng suốt, vậy chí ít bạn phải có một tư tưởng khoáng đạt. Dùng tư tưởng bị quan hẹp hòi, hà khắc để nhìn nhận vấn đề, bạn sẽ thấy thế giới này toàn một màu u ám. Dùng tư tưởng lạc quan khoáng đạt và thấu hiểu để nhìn nhận vấn đề, bạn sẽ nhận ra được mặt tốt đẹp của sự vật.

Có hai tù nhân cũng bị nhốt trong một nhà lao, họ phải nhìn cảnh vật bên ngoài qua một ô cửa sắt bé tí. Một người nhìn thấy bầu trời đầy sao vô cùng huyền bí, đẹp đẽ. Người còn lại chỉ thấy dưới đất toàn là rác rưởi và bùn lầy. Đây chính là sự khác biệt.

Khi nghĩ một cách thấu suốt, chúng ta mới có thể thấy được hạnh phúc của chính mình. Sinh ra nơi trần thế, mỗi người đều phải trải qua phong ba, khổ nạn .

Đối diện với gian nan khôn khổ không thể tránh khỏi, nghĩ thấu chính là thiên đường, nghĩ quẩn chính là địa ngục.

Trên Đồi Này, Chẳng Có Trở Ngại Nào Là Không Thể Vượt Qua

Bạn có còn nhớ những lời lẽ hào sảng, khí khái mà mình đã từng nói?

"Không có anh ta, tôi vẫn sẽ sống tốt."

"Nếu không thành công, chẳng thà tôi chết đi cho xong."

"Nếu ngay cả chuyện này mà cũng chẳng làm tốt, mình sẽ làm được gì chứ?"

"Nếu cuộc sống này bắt nạt tôi, tôi sẽ giáng trả thật mạnh mẽ" ...

Kết quả thì sao?

Không có anh ta bạn vẫn sống tốt, thậm chí còn sống tốt hơn? Bạn không thành công, nhưng vẫn đang kiên trì và khát vọng thành công? Bạn chưa làm tốt một việc gì đó, nhưng bạn không vì thế mà chán nản? Cuộc sống này lừa lọc, bắt nạt bạn, bạn đã giáng trả nó ra sao? Bạn không chỉ không giáng trả, mà còn tiếp tục nỗ lực "phục vụ" cuộc sống.

Giờ đây nhớ về những điều này, chẳng phải sẽ trở thành trò cười hay sao? Đúng vậy, trên đồi này chẳng có trở ngại nào là không thể vượt qua, tất cả đều sẽ trôi qua. Bất luận bạn đã trải qua điều gì, đang trải qua điều gì, đường đời bạn vẫn phải bước tiếp. Nỗi đau sâu đậm đến mấy, khi đã biến thành quá khứ, vết thương cũng sẽ lại lành.

Có một thanh niên nọ làm việc trong chuỗi nhà hàng thức ăn nhanh, mức lương vô cùng bèo bọt, trong ví thường rỗng tuếch. Do không có tiền mua đồ nên thú vui duy nhất của anh ta là đi dạo phố. Anh ta đã sắp 30 tuổi rồi, vậy mà vẫn chưa làm nên trò trống gì, trong mắt của những bạn bè đồng trang lứa, đây quả là một điều rất mất thể diện. Để lẩn tránh khỏi những lời đàm tiếu, để lẩn tránh đám bạn thân lân nào cũng giục cưới, anh ta chọn cách đến nơi đất khách quê người, tiếp tục bươn chải.

Trong một lần liên hoan, anh ta ngồi cạnh ông chủ nhà hàng, lấy hết dũng cảm khỏi những nỗi phiền muộn của mình, với hi vọng ông chủ có thể tiết lộ một chút bí mật làm giàu.

"Cậu biết không? Rất nhiều người từng hỏi tôi như vậy." Ông chủ nói với anh ta.

"Vậy bọn họ bây giờ ra sao ạ?"

"Khi đến tìm tôi, bọn họ nghèo rớt mùng tơi, lúc nào cũng buồn bã, u sầu, bây giờ ở đều tìm được mảnh đất lập thân của riêng mình rồi."

"Vậy, ông đã nói gì với bọn họ?" Anh ta vô cùng sốt ruột, muốn biết được câu trả lời.

"Tôi nói với họ rằng 'Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi'."

"Mọi chuyện đều sẽ qua? Đây đâu phải bí quyết làm giàu gì chứ?" Anh ta lẩm bẩm nói, trong lòng thầm nghĩ: Đúng rồi, tại sao ông chủ lại nói điều này với mình chứ?

"Cậu không tin phải không?"

Người thanh niên mỉm cười ngẩn ngại, không nói không rằng. Ông chủ cười xòa, nói: Kì thực ấy mà, chớ để ý đến những gì mà mình chưa có, phải tập trung nhiều hơn vào nguồn lực mà mình đang có, sau đó tận dụng những nguồn lực đó để phấn đấu. Phấn đấu thành công, cuộc sống sẽ trở nên tốt đẹp hơn. Đến lúc đó, nghèo khổ, bất hạnh chẳng phải sẽ trở thành quá khứ rồi sao?

"Nhưng tôi làm gì có nguồn lực nào?"

"Tôi sẽ cho anh 10.000 tệ, anh đồng ý cho tôi một con mắt chứ?"

"Không được sao có thể như vậy chứ?" Anh ta giật mình, đáp một cách dứt khoát.

"Vậy thì tôi sẽ cho 20.000 tệ, anh đưa tôi đôi tay nhé!"

"Không, đôi tay cũng không được!" Anh ta kêu lên kinh ngạc.

"Anh có một đôi mắt, thế nên có thể học hỏi; anh có một đôi tay, thế nên có thể lao động. Bây giờ anh hiểu chưa, anh đã có những tài sản vững vàng như vậy rồi! Đây chính là bí quyết làm giàu của tôi." Ông chủ mỉm cười nói.

Chàng trai trẻ nghe xong mà nửa tỉnh nửa mê. Anh ta cảm tạ ông chủ, ngẩn đầu sải bước đi ra, thấy mình đột nhiên trở thành một đại gia. Thì ra mình vốn đã có nhiều tài sản như vậy rồi.

"Mọi chuyện đều sẽ qua" trở thành câu danh ngôn trong cuộc đời của anh ta, chỉ lối cho anh ta bước tiếp. Khi gặp khó khăn, anh ta sẽ nghĩ đến câu nói này để cổ vũ chính mình. Khi gặp khổ đau, anh ta sẽ nghĩ đến câu nói này để vực dậy chính mình.

Một năm trôi qua, người thanh niên cảm thấy câu nói này vô cùng hiệu nghiệm. Từ một nhân viên quen, anh ta thăng tiến và trở thành cửa hàng trưởng. Anh ta tin rằng mình sẽ có những tiến bộ lớn hơn nữa, bởi vì tất cả thấy gian nan, khó khó đều sẽ trở thành quá khứ.

Trong cuộc sống, có không ít người giống với người thanh niên này, họ đều chờ đợi Thành Công đến gõ cửa, luôn tự lừa dối bản thân với tâm lý rằng "mình không gặp thời". Thực ra, không phải ở không gặp thời, mà bởi họ không dám dấn thân bước tới.

Có rất nhiều sự việc tự như gió thoảng mây bay. Chỉ khi trân trọng những gì mình đang có, chúng ta mới không phải nuối tiếc trong cuộc sống.

Giờ đây, khi đã hiểu ra rằng rất nhiều sự việc rồi sẽ qua đi, chúng ta cần phải có một thái độ sống đúng đắn. Nếu vẫn một mực coi giả là thật, u mê lạc lối, cuối cùng chúng ta sẽ chẳng có được gì, ngược lại còn đánh mất chính mình. Quá khứ tất nhiên có rất nhiều điều mà chúng ta không thể đạt được, nếu đã không có được, chúng ta cần học cách buông bỏ, không nên cố chấp níu giữ. Cuộc đời ngoài việc sống chết ra, tất cả đều là chuyện nhỏ, nếu đã là chuyện nhỏ thì nhất quyết không được dùng những chuyện nhỏ đó để làm lí do và dằn vặt bản thân. Chỉ cần hiểu

được điều này, bạn sẽ phát hiện ra thế nào là "sinh ở cửa tử" - dù khó vẫn có niềm vui.

Nhẫn Nại Là Một Chiến Lược, Không Phải Là Sự Sợ Hãi

Trong cuộc sống: có rất nhiều việc cần phải nhẫn nại; có rất nhiều câu nói phải kiềm chế; có những lúc phẫn nộ nhưng phải tự mình chế ngự; cũng có lúc phải kìm nén tình cảm của bản thân. Khi bạn không cam tâm trở thành nô bộc của vận mệnh, nhưng lại không nắm được yết hầu của nó, nhẫn nại chính là sự tu luyện khó nhất, nhưng cũng hữu hiệu nhất.

Tiểu Vương là một chàng trai trẻ tuổi vô cùng khí khái, cậu ta vừa tốt nghiệp một trường học nghề ở Thượng Hải, sau đó ứng tuyển vào công tác trong một dàn khoan dầu trên biển. Chú Hoàng, tổ trưởng phụ trách là cấp trên trực tiếp của cậu ta.

Một ngày nọ khi đang làm việc trên biển, chú Hoàng giao cho Tiểu Vương một nhiệm vụ rất gian nan: yêu cầu cậu ta mang theo một cái hộp đã được bọc kĩ, trong một khoảng thời gian nhất định phải leo lên được đỉnh dàn khoan cao vài chục mét, giao cái hộp đó cho giám đốc La.

Tiểu Vương vốn rất cường tráng, cậu lập tức đeo cái hộp kia lên vai rồi rảo bước leo lên những cầu thang nhỏ hẹp, quanh co để lên tới đỉnh dàn khoan. Khi cậu ta thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại đặt chân lên đỉnh, giao cái hộp cho giám đốc La, giám đốc la chỉ lảng lảng kí tên lên trên hộp, rồi lại bảo Tiểu Vương mau leo xuống được cái hộp cho chú Hoàng. Thế là Tiểu Vương lại leo xuống dãy cầu thang quanh co, nhỏ hẹp, giao cái hộp cho chú Hoàng, nhưng chú Hoàng cũng lại kí tên trên chiếc hộp đó, rồi bảo cậu ta leo lên giao cho giám đốc La.

Tiểu Vương chịu hết nổi, cậu ta nhìn chú Hoàng, thắc mắc: "Chú Hoàng, Tại sao không kí luôn tên trước khi bảo cháu giao hộp cho giám đốc La? Như vậy, chẳng phải sẽ khỏi mất công chạy một chuyến hay sao?"

Chú Hoàng chẳng buồn nhìn Tiểu Vương, chỉ đáp: "Bảo đi thì cậu cứ đi, nhanh lên, chớ có làm lỡ việc!"

Tiểu Vương anh dù cảm thấy bực, nhưng sau một hồi do dự, cậu ta đành quay trở lại cầu thang. Lần thứ hai lên đỉnh giàn, cậu ta đã thấm mệt, mồ hôi vã ra như suối, đôi chân bắt đầu run rẩy.

Cũng giống như lần trước, giám đốc La lại kí lên chiếc hộp, rồi lại bắt mang hộp xuống. Lần này Tiểu Vương không chịu nổi nữa: "Giám đốc La, tại sao vẫn phải giao hộp xuống ạ? Chẳng phải chú Hoàng cũng đã kí tên rồi hay sao? Nhân đây cũng xin được nhắc rằng: giám đốc đã kí hai lần rồi!" Thái độ của giám đốc la và chú Hoàng cũng giống nhau, chẳng buồn nhìn Tiểu Vương lấy một cái, lạnh lùng nói: "Bảo đi thì cậu cứ đi nhanh lên, cho có làm lỡ việc."

Tiểu Vương lau mồ hôi trên mặt, quay người lếch thếch bước xuống cầu thang, giao lại cái hộp. Lần này kí xong, chú Hoàng lại bắt cậu ta giao cho giám đốc La.

Tiểu Vương thật sự ức chế, cậu ta thấy mình chẳng khác nào một món đồ, bị cấp trên đá qua đá lại, hành hạ như một con khỉ. Nhưng làm gì còn cách nào? Ai bảo mình chỉ là một công nhân quen cơ chứ? Cậu ta cố gắng kiềm chế, lau mồ hôi trên mặt, ngẩng đầu nhìn lên dây cầu thang đã leo lên leo xuống tới mấy lần, nhắc cái hộp lên vai, bắt đầu uể oải leo lên.

Khi lên đến đỉnh giàn, cả người cậu ta mồ hôi nhễ nhại chảy thành dòng mướt mãi từ trên gò má xuống. Đây đã là lần thứ ba giao hộp cho giám đốc La, lúc này giám đốc La nhìn cậu ta rồi chậm rãi nói: "Chàng trai trẻ, cũng khá phết nhỉ, mau mở hộp ra đi."

Tiểu Vương vội vàng xé toạc giấy bọc, mở chiếc hộp ra, bèn phát hiện bên trong chỉ có hai chiếc hũ thủy tinh: một hũ là cà phê, hũ còn lại là đường pha cà phê. Cuối cùng cậu ta không nén nổi cơn giận, đưa ánh mắt uất ức về phía giám đốc La, trong lòng thầm chửi: "Quá đáng, chỉ vì chút cà phê này mà bắt tôi leo lên leo xuống mấy lần, lại còn kí tên nữa chứ, thật không thể chịu nổi!"

Giám đốc La dường như chẳng có tâm trạng dò xét thái độ của Tiểu Vương, ông nói một cách hờ hững: "Pha cà phê cho tôi đi, đừng quên thêm đường vào, như vậy mới thơm!"

Lúc này Tiểu Vương không chịu nổi nữa, ném thẳng chiếc hộp xuống đất, gằn giọng nói: "Tôi không làm nữa!" Dứt lời cậu ta nhìn chiếc hộp lênh láng dưới sàn, cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm ít nhiều, cơn giận như được phát tiết ra.

Giám đốc La thấy vậy, bèn chậm rãi đứng dậy nhìn vào mắt cậu ta, nói: "Cậu có thể đi. Nhưng niềm tình cầu đã leo lên đây tới ba lần, tôi có thể nói cho cậu biết rằng, lúc này bảo cậu làm việc này là vì có thuật ngữ chuyên môn gọi là "huấn luyện chịu đựng cực hạn". Chúng ta tác nghiệp giữa biển khơi, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, yêu cầu mọi nhân viên đều phải có sức chịu đựng phi thường trước những thử thách, nguy hiểm, như vậy mới có thể hoàn thành các nhiệm vụ tác nghiệp trên biển. Thật đáng tiếc, cả ba lần cậu đã hoàn thành, chỉ thiếu một chút ở lúc cuối, thành ra không được uống cà phê ngon do chính mình pha. Bây giờ cậu có thể đi rồi."

Nghe xong lời của giám đốc La, Tiểu Vương vô cùng sửng sốt, xem ra cậu ta lại phải chuẩn bị hồ sơ để đi xin việc rồi. Đây quả là một bài học đắt giá về thực tiễn cuộc sống sau khi rời khỏi ghế nhà trường và chính thức bước chân vào xã hội.

Nhẫn nại đồng nghĩa với đau khổ, bởi lẽ nhẫn nại sẽ chế tâm tính. Thế nhưng, thành công thường chỉ xuất hiện sau khi bạn chịu đựng được những nỗi đau mà người thường không thể chịu đựng. Tuyệt đối đừng từ bỏ khi chỉ còn chút xíu nữa thôi. Rất nhiều khi để nhẫn nại thì sẽ phải đau khổ. như kết quả của nó sẽ làm mật ngọt.

Tôi đã từng xem một thí nghiệm: vỏ chanh sau khi ngâm chiết đầy đủ, vị đắng của nó sẽ thẩm thấu vào nước trà, đó là một hương vị thơm mát, ngọt lành. Nhưng

nếu chiết xuất toàn bộ hương chanh ra trong vòng 3 phút thì sẽ khiến trà pha có bị nồng đắng, chất lượng trà bị ảnh hưởng rõ rệt. Cuộc sống cũng vậy, tình yêu cũng thế, chỉ cần có đủ lòng bao dung và sự nhẫn nại, tất thảy sẽ biến thành một hình hài khác.

Charles là người dẫn chương trình của một đài truyền hình, không những ngoại hình ưa nhìn, năng lực xuất sắc mà còn chăm chỉ. Charles ban ngày phụ trách phóng vấn chuyên mục tài chính kinh doanh, 7 giờ 30 phút tối lại phụ trách mục tin tức trong khung giờ vàng. Trong mắt của những người khác, sự nghiệp của Charles lại có những nỗi phiền muộn riêng. Do ứng xử chưa được khéo léo nên đắc tội với trưởng ban tin tức, lúc nào cũng bị cấp trên gây khó dễ.

Trong một lần họp, trưởng ban tin tức quyết định không để Charles dẫn mục tin tưởng của khung giờ vàng nữa, thay vào đó ohuj trách dẫn mục tin tức trực tiếp lúc 11 giờ đêm. Những người có mặt ai nấy đều kinh ngạc, Charles lại càng không tin vào tai mình. Biết trưởng ban đang "lấy việc công để trả thù riêng", anh ta rất phẫn nộ, nhưng lại không muốn gây thêm mâu thuẫn hơn nữa, đành giữ điềm tĩnh, vui vẻ đón nhận phân công.

Mặc dù bị đối xử bất công nhưng Charles vẫn không hề oán than, ngược lại càng thêm nỗ lực, vừa tan làm là lại đi học bổ túc để chuẩn bị cho việc dẫn chương trình lúc nửa đêm, đã rất lâu rồi anh không được nghỉ ngơi đầy đủ. Cho dù chương trình phát sóng lúc nửa đêm, lượng người xem rất ít, Charles cũng không hề chủ quan, lơ là, bản thảo dẫn tin nào cũng chuẩn bị hết sức nghiêm túc.

Rất nhanh sau đó, sự nỗ lực của Charles đã được hồi đáp. Khán giả không ngớt lời khen ngợi chương trình này, lượng người xem cũng tăng lên không ít. Giám đốc đài truyền hình sau khi biết được việc này, bèn phê bình trưởng ban tin tức, hạ lệnh để Charles quay trở lại một tin tức trong khung giờ vàng. Với thành tích xuất sắc trong công việc, Charles đã được bầu là "Người dẫn chương trình truyền hình được yêu thích nhất toàn quốc".

Thấy sự nghiệp của Charles ngày càng thăng tiến, trưởng ban tin tức lại càng thêm gai mắt, rất muốn tìm cơ hội dạy cho Charles một bài học. Một ngày nọ, trưởng ban tin tức cố tình tuyên bố trước mặt mọi người rằng: "Charles xuất thân từ lĩnh vực kinh tế tài chính, để anh ta phỏng vấn trong một tin tức kinh tế sẽ dễ có cái nhìn thiên lệch, tốt nhất sau này vẫn nên để anh ta dẫn một tin khác".

Lúc này chuyên mục tài chính kinh tế do Charles phụ trách ít nhiều đã có tiếng tăm, trưởng ban tin tức làm vậy rõ ràng là cố tình gây sự. Charles cố kiềm chế lửa giận, không muốn để mọi chuyện đi quá xa, nếu phản ứng lại, chẳng phải anh sẽ trúng quỷ kế của trưởng ban, rơi vào cái bẫy lớn hơn hay sao? Thế là chấp thuận sự sắp xếp của ông ta.

Một ngày nọ, lãnh đạo cấp cao gọi điện cho trưởng ban tin tức, nói: "Bộ trưởng Bộ tài chính ngày kia sẽ đến đây tham gia buổi tiệc anh sắp xếp cho Charles đến tham dự nhé."

Trưởng ban tin tức giải thích: "Charles hiện giờ không phụ trách mục tài chính nữa, hay là đổi người khác được không?"

"Không được! Charles là chuyên gia, bắt buộc phải đến tham dự." Cấp trên đã ra lệnh như vậy, trưởng ban tin tức là mình phải tuân theo. Từ đó về sau, mỗi lần có nhân vật quan trọng trong giới tài chính đến đài truyền hình, Charles đều được phụ trách tham gia, nhân tiện tiến hành phỏng vấn.

Thời gian dần trôi, khán giả đã giúp Charles định vị tên tuổi của mình, ai cũng cho rằng anh mới là người dẫn chương trình tài năng bậc nhất trong lĩnh vực tài chính. Những người được phỏng vấn đều rất vinh hạnh khi được anh phỏng vấn, còn những người chưa được phỏng vấn đều nhất mực chỉ định Charles phỏng vấn. Sau đó, lãnh đạo cấp cao trực tiếp hạ lệnh: "Tất cả những công việc có liên quan đến tài chính đều phải giao cho Charles xử lý, những người khác không được tham gia."

Dù không muốn nhưng trưởng ban tin tức đành phải "mời" Charles quay về vị trí dẫn chương trình chuyên mục tài chính.

Trong tiếng Hán, chữ "nhẫn" phía trên có một mũi "dao" đâm xuống chữ "tâm", hàm ý rằng chỉ khi nhẫn nhịn được những điều mà người khác không thể nhẫn nhịn, chúng ta mới có thể đạt được những điều mà người khác không thể đạt được.

Chính vì hiểu được chữ "nhẫn" nên Charles mới ngày càng thăng tiến. Nhẫn không phải là từ bỏ, không phải là cúi đầu, mà là tìm kiếm cơ hội để chạy càng xa bay càng cao.

Đương nhiên, nhẫn nại là một chiến lược đối nhân xử thế, không phải là sợ hãi, không phải là hoàn toàn lùi bước một cách bị động, mà là nhẫn nại một cách có ý thức, có mục tiêu. Cho dù là ai, trong cuộc đời đều sẽ có lúc rơi vào tình cảnh khó khăn không thể tránh khỏi, nếu như lúc đó không thể thay đổi được cục diện "chiếu dưới" của mình, vậy thì tốt nhất hãy lựa chọn nhẫn nại chờ đợi thời cơ mới.

Mọi Người Trưởng Thành Đều Có Một Khoảng Thời Gian Vô Cùng Khó Khăn

Trong cuộc sống, rất nhiều người khó tránh khỏi cảm giác thất bại và không thích ứng được với hoàn cảnh. Thường ngày, tôi hay nghe thấy những lời oán than như "Tâm trạng khi đi làm nặng nề chẳng khác gì đi thăm mộ", "Nếu cha mình là Mã Vân thì tốt biết mấy", v.v... Đặc biệt là các bạn trẻ hiện đang làm việc ở những đô thị loại một, về cơ bản ngày nào cũng tỉnh dậy lúc 6 giờ sáng, 7-8 giờ tối mới về nhà, ăn cơm xong nghỉ ngơi một lát đã hơn 10 giờ. Chờ mãi mới đến cuối tuần, mong ước duy nhất chỉ là vùi trong chăn ấm, ngủ nướng thỏa thích.

Bạn đến rồi không được sống một cách thực thụ, chỉ là sinh tồn mà thôi. Rất nhiều người bất giác tự hỏi rằng: Mình vất vả như vậy, liệu có đáng không? Tại sao những người khác đều có thể sống một cách thoải mái? Liệu mình có nên đổi sang một công việc khác nhẹ nhàng hơn chẳng?

Tiểu Lượng tốt nghiệp năm 2006, chỉ là một học sinh lớp bổ túc thông thường. Khi đó chẳng có chuyên môn sở trường gì cả, cũng giống như rất nhiều người, cậu đành phải làm nghề tiếp thị sản phẩm. Lúc mới đầu không có mục tiêu, làm vài năm vẫn chẳng tiến bộ là bao. Khi công ty chuẩn bị đuổi việc cậu vì hiệu suất công việc kém, cậu đã tốt nghiệp được hơn 5 năm nhưng mới chỉ tiết kiệm được vài ngàn nhân dân tệ. Sau này do cuộc sống đưa đẩy, Tiểu Lượng vẫn phải nhận làm những công việc tương tự như nghề tiếp thị. Khi đó cậu có hai lựa chọn: một là làm tiếp thị thuộc với mức lương cứng 800 tệ, phải thường xuyên đi công tác trên thành phố; hai là làm tiếp thị trong ngành tiêu dùng, mức lương cứng 2.000 tệ, được thêm hoa hồng. Thật đáng ngạc nhiên khi cậu lại quyết định chọn công việc đầu tiên.

Tôi cũng vô cùng thắc mắc tại sao Tiểu Lượng lại lựa chọn như vậy, cậu ta nói với tôi rằng cậu ta phải thức cả đêm để suy nghĩ mới đưa ra quyết định. Sở dĩ Tiểu Lượng chọn công việc mức lương 800 tệ là vì so với ngành tiêu dùng nhanh tương đối truyền thống, cậu ta coi trọng ngành y dược hơn, cho dù thời kì đầu chắc chắn sẽ vất vả một chút, cho dù phải thường xuyên đi công tác, nhưng những điều đó có thể chấp nhận được. Kì thực, Tiểu Lượng đã hiểu được đạo lí "Cứ cho đi rồi sẽ nhận lại".

Sau này, chính vì chẳng có chỗ để nương tựa ở nơi đất khách quê người, buộc phải bớt thời gian giải trí và an nhàn thường ngày, nên cậu có thể toàn tâm toàn ý dùng phần lớn thời gian của mình để theo đuổi nghề tiếp thị. Nửa năm sau, với nỗ lực bản thân, cậu ta ứng tuyển vào một công ty y dược nước ngoài nổi tiếng. Tiếp tục trải qua 5 năm phấn đấu, giờ đây Tiểu Lượng đã trở thành tổng giám đốc tiếp thị với mức lương hàng năm lên đến 300.000 nhân dân tệ.

Khi cậu ta nhắc đến những chuyện này, cảm xúc tự hào đong đầy, khó có thể diễn tả thành lời. Nhưng hơn hết, cậu ta hiểu được rằng, lần lựa chọn công việc năm xưa chẳng khác gì một ván cược. Quá trình làm việc mới thực sự thể hiện rõ giá trị của quyết định. Trong quãng thời gian làm nghề đã biết bao lần cậu ta có ý định từ bỏ, nhưng thật may là vẫn giữ được sự kiên trì để theo đuổi đến cùng! Tiểu Lượng nói, bất luận thế nào cũng phải cảm ơn quãng thời gian khó khăn năm xưa. Mặc dù giờ đây chức vị và thu nhập đã cao, nhưng cậu ta vẫn rất nhớ những năm tháng rèn giũa đó, Nếu không Giờ đây có lẽ cậu ta vẫn chỉ là một nhân viên tiếp thị quèn mà thôi!

Trên con đường đi tới sự trưởng thành mỗi người trẻ ai cũng phải trải qua những tháng ngày vất vả và gian nan. Quãng thời gian ấy có thể là một năm, cũng có thể là ba năm, năm năm. Xét cho cùng, nếu không muốn vất vả một đời, thì phải chịu vất vả một thời.

Xin đừng ngưỡng mộ khi người khác được hưởng lương cao lộc hậu, đi làm có xe đưa đón. Có những người đi làm công ăn lương, không có nền tảng gia đình giàu có, vài năm đầu sau khi tốt nghiệp, có mấy ai không phải trải qua những ngày tháng khổ ải, sống đời nhà trọ? Có mấy ai chưa từng phải làm thêm giờ, thức trắng mấy đêm liền? Có mấy ai chưa từng vì nơi ở các công ty quá xa, nên 5 giờ sáng đã phải dậy sớm? Có mấy ai chưa từng trong ngày hè nóng như thiêu đốt, khác khô cả cổ mà chẳng dám mua một chai nước? Những điều mà các bạn trải qua thì rất nhiều người cũng từng trải qua, thậm chí họ phải trải qua một cách trường kì và vất vả hơn các bạn, chút khổ sở khi phải khi công tác có đáng là gì?

Nữ thi sĩ người Ba Lan - Wislawa Szymborska từng giải bài trong một án thơ: "Bốn giờ sáng, nào có ai cảm thấy thanh thản". Đúng vậy, có bao nhiêu bạn đã từng ra khỏi giường lúc bốn sáng để học tập hay rèn luyện thể chất?

Một phóng viên nọ từng hỏi cầu thủ bóng rổ Kobe Bryant rằng: "Tại sao anh thành công đến vậy?" Kobe trả lời: "Chị có biết Los Angeles lúc 4 sáng trong như thế nào không?" Anh tiếp tục nói: "Bầu trời đầy sao, những ánh đèn đêm cô quạnh, rất ít người đi lại trên phố. Rốt cuộc Los Angeles trong như thế nào, tôi cũng không rõ nữa. Nhưng điều đó đâu quan trọng, phải không nào? Bốn giờ sáng, khi Los Angeles vẫn chìm trong đêm tối, tôi đã bước đi trên những con phố tăm tối của nó..."

Với tư cách là một vận động viên bóng rổ nổi tiếng, Kobe Bryant đã tỉnh dậy vào bốn sáng mỗi ngày, kiên trì tập luyện thể chất và kỹ năng ném rổ. Có lẽ màn đêm tăm tối của Los Angeles lúc bốn giờ sáng sẽ mãi không thay đổi, nhưng Kobe thì ngày càng nhận được sự chú ý của mọi người.

Trong quãng thời gian tăm tối đó, họ đã nỗ lực tạo nên "ánh sáng" thuộc về chính mình, làm cho bản thân tỏ ra ngọn lửa bùng cháy và cuối cùng là tỏa sáng rực rỡ trong màn đêm.

Những tháng ngày đẹp đẽ nhất mà các nhân vật thành công thành nhắc đến, kì thực đều là những ngày tháng khổ sở nhất của họ. Bởi những ngày tháng khốn khó đó thực sự đã trở thành nền móng cho thành công trong tương lai.

Trong cuộc sống, mỗi cá nhân mạnh mẽ đều đã từng có những lúc không được ai giúp đỡ, chẳng được ai hỗ trợ, chẳng được ai hỏi han động viên, do đó họ mới càng quyết tâm nằm gai nếm mật, để cuối cùng được trải nghiệm một thế giới mới.

Vấp Ngã Làm Nên Sự Kiên Cường

Trong mắt đa số mọi người, những ai có nhiều bằng cấp, lương cao, chức vị cao, có nền tảng tốt mới được coi là thành đạt trong cuộc sống, còn những người chỉ làm công việc bình thường, mức lương bèo bọt, sống một cuộc đời tạm bợ, mặc dù chưa đến mức bị coi là kẻ thất bại, nhưng vẫn còn cách cái đích thành công một khoảng cách rất xa.

Vài năm trước, chương trình thời sự đăng tải một thông tin nói rằng sau khi tốt nghiệp, một sinh viên ưu tú của Đại học Bắc Kinh đã lựa chọn làm nghề đồ tể (mổ heo). Tin này vừa lan truyền lập tức gây nên cơn bão trong dư luận, tạo ra vô số ý kiến trái chiều trên các phương tiện truyền thông khắp Trung Quốc.

"Tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh! Vậy mà lại làm đồ tể, đúng là mất mặt!"

"Mất công học bấy nhiêu năm trời, sao không chọn ngày gì tốt hơn cơ chứ?..."

"Haizz, đúng là lãng phí nhân tài!"

...

Trong số những lời bình luận trên, đại đa số tỏ ra tiếc nuối với sự lựa chọn của chàng sinh viên kia, còn một số ít thì cho rằng đó chỉ là tung tin gây sốc để tạo trào lưu lập nghiệp cho bản thân, một số người chỉ để ý đến tin này với tâm thái tò mò, cựa cựa với nhau xem anh chàng kia có thể kiên trì bao lâu.

Làm đồ tể bán thịt lợn, lựa chọn này rốt cuộc là tốt hay xấu, là đúng hay sai?

Đối diện với những thanh âm nháo nhác từ thế giới bên ngoài, nếu là chàng sinh viên ưu tú của Đại học Bắc Kinh kia, nhất định tôi sẽ bắt đầu hoài nghi lựa chọn của chính mình: Bao nhiêu người đều cho rằng mình sẽ chẳng thể kiên trì hoặc sẽ làm không tốt, chẳng phải có ý nghĩa mình sẽ thất bại sao? May là tư duy của cậu ấy không giống như tôi, tư duy của cậu ấy là: Chắc chắn sẽ có áp lực tâm lí, nhưng tôi sẽ không bao giờ lùi bước bởi những sự hoài nghi này tôi sẽ kiên trì bước tiếp.

Vài năm trôi qua, chúng ta hãy xem thành tựu của chàng sinh viên tài hoa Đại học Bắc Kinh năm xưa ra sao: Cậu ấy đã mở một chuỗi gần 100 cửa hàng thịt lợn, doanh thu mỗi năm khoảng 200 triệu tệ, được mệnh danh là "Ông vua thịt lợn" của Quảng Châu.

Kết quả này thực sự khiến cho những người đã từng nghi ngờ, chê cười, cảm khái phải "vô cùng thất vọng". Thì ra bán thịt lợn cũng có thể trở thành sự nghiệp một cách đường hoàng, quả là khó có thể tin nổi. Thực vậy, trong tiềm thức của chúng ta, có thể bước chân vào những ngôi trường danh giá của cả nước cũng đồng nghĩa là trên đầu đã được đặt một vòng hào quang chói lọi, lại càng đồng nghĩa với việc sau này anh ta không trở thành nhân vật tiếng tăm thì cũng phải

thành lãnh đạo. Theo lẽ tự nhiên, khi chàng sinh viên tài giỏi của Đại học Bắc Kinh lựa chọn công việc "tâm thường" là bán thịt lợn, chắc chắn mọi người sẽ dò xét, hoài nghi.

Đối với những ánh mắt hoài nghi này, chàng sinh viên Đại học Bắc Kinh đã phản ứng ra sao? Bỏ ngoài tai những lời xì xào bàn tán, nỗ lực làm tốt công việc của mình, lấy hành động đánh bại hoài nghi.

Nghề nghiệp không phân ra sang hèn, càng không có chuyện phân định bằng cấp cao thì được làm những công việc hoành tráng, không có bằng cấp hoặc bằng cấp thấp thì phải làm những công việc tầm thường. Nếu phải tìm ra sự khác biệt trong vận mệnh và nghề nghiệp giữa người với người, thì chỉ có thành công hay thất bại mà thôi.

Hãy thử nghĩ xem, nếu chàng sinh viên Đại học Bắc Kinh kia chấp nhận từ bỏ vì không chịu nổi áp lực hoặc sự nghi hoặc của những người xung quanh, cậu ấy liệu có được thành công trong hiện tại?

Có bao nhiêu nhân vật giàu ý chí đã phải vấp ngã trong những lời xì xào, đàm tiếu của người khác. Còn những người vẫn giữ niềm tin kiên định giữa cơn bão hoài nghi, nỗ lực đến cùng là những người đi đến được tột đỉnh danh vọng.

Câu nói "Mài kiếm mười năm, dùng trong một khắc" chính là tư duy tích cực mà người thành công nào cũng có. Xã hội bây giờ phát triển ngày càng nhanh, nhịp sống hối hả và khát vọng vật chất khiến cho không ít người trở nên thực dụng, cầu danh háms lợi, bọn họ lúc nào cũng hoang tưởng rằng mình sẽ thành công mà chẳng tốn công sức, không biết rằng chính cái tư duy đó đã chung vùi tiền đồ và cuộc đời của chính họ. Thành Rome há có thể xây xong chỉ trong một đêm, cũng chẳng có ai một bước lên trời được.

Hành trình vạn dặm khởi đầu từ bước chân nhỏ.

Chúng ta đều biết rằng, Woolworth là chuỗi siêu thị bán lẻ lớn nhất trên thế giới, nhưng rất ít người biết rằng những năm 20 của thế kỷ XX, Woolworth cũng từng phải đối diện với vô số khó khăn.

Năm 1924, Woolworth vay của bạn 300 đô-la Úc, sáng lập nên cửa hàng sáng tạo đầu tiên của mình: tất cả các sản phẩm bên trong đều có giá 5 xu. Chẳng bao lâu sau, lợi nhuận thu được ở mức rất ổn. Thấy cửa hàng làm ăn ngày càng tốt, Woolworth tiếp tục mở thêm bốn cửa hàng nữa, nhưng điều ông chưa từng nghĩ đến là công việc làm ăn nhanh chóng trở nên ảm đạm. Khi tính toán, ông phát hiện ra rằng trong bốn cửa hàng thì có ba cửa hàng thua lỗ.

Woolworth tự nhủ phải bình tĩnh, ông phân tích nguyên nhân thất bại: bản thân chưa từng có kinh nghiệm mở thêm chi nhánh, nguồn lực quá phân tán, không thể kiểm soát cùng một lúc; quy trình quản lý có rất nhiều sơ hở. Đối với những sai lầm này, Woolworth tự kiểm điểm một cách sâu sắc, tiếp đến ông áp dụng kế hoạch "đánh đến đâu chắc đến đó". Trong khoảng thời gian hơn 10 năm sau, mặc dù ông chỉ mở thêm 12 chi nhánh, nhưng chi nhánh nào cũng có lợi

nhuận và trở thành một trong những đối thủ có năng lực cạnh tranh tốt nhất trong ngành.

Bước quá nhanh sẽ rất dễ vấp ngã, Woolworth chính là một ví dụ điển hình. Vì vậy câu chuyện này đã cảnh tỉnh chúng ta rằng: khi nhìn thấy mặt tốt, cũng nên nhìn thấy mặt không tốt, như vậy trên con đường phía trước, chúng ta mới có thể kiên trì tiến từng bước vững vàng.

Có người từng nói: "Chúng ta ở hiện tại, thực ra đều là sự chấp vá của bản thân trong quá khứ", những thành công của bạn, những thất bại của bạn, những giọt nước mắt hay những nụ cười, thực ra tất cả vẫn luôn ở đây và không ngừng diễn tiến. Quả đúng như vậy, chàng sinh viên Đại học Bắc Kinh bán thịt lợn và Woolworth đều đã trải qua quãng thời gian từ chỗ "vấp ngã" đi đến "thành công". Vậy còn bạn, bạn đã biết chặng đường tiếp theo nên cất bước ra sao chưa?

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY
HOÀN TOÀN MIỄN PHÍ